

OPOWIEŚĆ O ZAMKOWYM WZGÓRZU

Dawne to czasy, gdy puszcze szumiały,
A w puszczach osady ukryte,
Na bagnach, w kniejach duchy mieszkaly,
A bagna te nieprzebyte.

W środku polany stał posąg trój głowy,
Prusowie mu dary składali,
Owoce, mięso, napój miodowy
I pieśni dziękczynne śpiewali.

Lecz przyszli rycerze zakuci w pancerze
Z czarnymi krzyżami na płaszczach.
Płonęły osady, świątynie runęły,
A ludność ukryła się w chaszczach.

Lecz tylko niewielu te chaszczce ukryły,
Bo wielu powrozy związały.
Stalowe rumaki miażdżyły, dusiły
I pruskie posągi padały.

Gdzie gaj święty szumiał i stał bóg trój głowy,
Topory warczały do nocy.
Krzyżacy wznosili potężny i nowy
Swoj zamek i symbol swej mocy.

Miał stanąć na wzgórzu jak gniazdo na skale,
Z którego wzrok sięga daleko,
Więc górę sypano i dębowe bale
Od świtu ścinano na rzeką.

I szły wyprawy zakonnych rycerzy,
Niewolnik wciąż nowy przybywał.
I górę sypano wciąż wyżej i wyżej,
A śnieg ciała zmarłych przykrywał.

Stanął zamek kamiennie-ceglany
Jak orzeł nad okolicą.
Przez Niemców Neidenburgiem nazwany,
A przez Polaków Nidzią.